

Zoo hebben nu ook beide sekten wreedheden begaan; het zou niet billijk zijn de christenen hoog boven hun mede-bewoners van Kreta te verheffen. Hun verontschuldiging is echter, dat zij leven onder Turksch wanbeheer en dat het hun onmogelijk wordt gemaakt zich aan hun half-barbaarschen staat te ontworstelen. Het zijn Europeanen, het zijn Grieken, zij gevoelen het, maar zij kunnen zich niet naar boven verheffen, zij liggen begraven onder de watten. Zij stikken er onder, maar zij kunnen er niet onder uit. Nu en dan schuift de Turksche hand de watten een weinig op zij; maar als zij denken adem te halen, dan zetten de watten weer uit en trekken dicht. Nu werken zij er zich met geweld boven uit, voor zij heelemaal gestikt zijn.

Kreta behoort bij Griekenland. Niet alleen historisch, maar ook geographisch. Wie dit betwijfelt, neme maar eens een kaart voor zich. Kreta is de uitlooper van de Peloponnesus; men zegt dat Lycurgus er de wetten van Sparta heenbracht. Kreta heeft den Griekschen Olympus met halfgoden en helden bevolkt en het heeft den Griekschen Hades een rechter gegeven. De „honderd steden” van Kreta zonden hun helden mede naar Ilion. Het eiland moest even zeker eens aan den Turk ontworngen worden als Hellas.

En Hellas stond gereed om het te helpen. Avontuurlijk zeker, want de tijden van Xerxes zijn al lang voorbij en zelfs de Grieksche vrijheidsoorlog van onze eeuw heeft veel van zijn glorie verloren door de weinig roemrijke geschiedenis van het koninkrijk dat daaruit voortspoot. De Grieken hebben in Europa geen goeden naam. Zij hebben het vertrouwen van couponknippers teleurgesteld. Een valsche speler wordt te Parijs *un grec* genoemd. Zij kunnen geducht liegen en geweldig schetteren. Maar zij hebben hun geschiedenis behouden. Zij hebben die in hooge eer en dus zijn zij niet verloren. Die heeft het hun mogelijk gemaakt den roemrijken oorlog van 1821 zes jaren lang vol te houden en uit te vechten en die geeft hun thans de heldhaftige illusie stand te houden voor het stamverwante eiland tegen de vereenigde zwaargewapende mogendheden van Europa.

Koning George staat in dat opzicht bij zijn volk ten achter. Zijn huis is niet door de geschiedenis, door samen overwinnen en samen lijden, aan zijn land verbonden. Hij is een „gemaakte” monarch en zijn vader is koning van Denemarken. Hij is dan ook niet populair; men vindt hem te kalm en berekend; met het *„insanire juvat”* der Grieken heeft hij, gelukkig voor hem en zijn volk, nooit ingestemd. Des te meer verdient het de aandacht dat hij zich nu zonder voorbehoud met lijf en ziel, met al de zijnen, aan de beweging tot het Grieksch-maken van Kreta heeft overgegeven. Hier was een onweerstaanbare volksdrang en is het mogelijk dat hij daaraan heeft toegegeven uit vrees voor zijn troon en voor de toekomst van zijn dynastie — waarom zouden wij niet even goed veronderstellen dat hij is aangegrepen door de machtige geestdrift der landskinderen? Hij heeft niet lang geleden verschillende hoven van Europa bezocht; men mag aannemen dat hij zich toen reeds met de voorbereiding van Kreta's bevrijding heeft bezig gehouden. Nu heeft hij vernomen van de nieuwe moorden en plunderingen op het eiland,